

første af de saakaldte konstitutionelle Punkter mente, at det stod i Forbindelse med det Lovforslag, der forhandlede her i Fjor. Ikke det Mindste; det er to forskjellige Sager, det ene vedkommer ikke direkte det Andet. Det ærede Medlem kan læse Finantsbetænkningen for i Fjor efter, men vil ikke finde et Ord om denne Sag. Med Hensyn til Stiftsmidlerne skal jeg ligeledes uden at trætte det høje Thing henvisse til, hvad vi have skrevet og hvad vi derom have sagt. Naar det ærede Medlem nu siger, at hans Forsikring om at ville tage dette Spørgsmaal under Overvejelse mellem 2den og 3die Behandling ikke havde Noget at betyde, skal jeg kun henstille, hvorvidt de Tvivlsomme, der have taget Forbeholdet med Hensyn til dette Punkt, mene, at dette deres Forbehold heller ikke har Noget at betyde. Jeg opfattede det som hans ramme Mvør, at han vilde imøbetomme disse Lov- og Betæneligheder mod at skabe en ny Retsstilstand, der ganske vist kan se meget loyal ud til den ene Side, men som er meget lidet loyal mod det Standpunkt, Folkethinget tidligere har indtaget. Det ærede Medlem brugte visse Fjiffigheder i Diskussionen, som jeg dog med et Par Ord skal tilbagevise. Han sagde saaledes, at jeg skulde have sagt, at „jeg“ havde seivet i Spørgsmaalet om Stiftsmidlerne; det lagde han mig i Munden, men det har jeg selvfølgelig ikke sagt. Jeg henviste til den Forhandling, der førtes derom, fordi vi deri godtgjorde fra vort Standpunkt, hvad vi havde skrevet, at det, at tage denne Anmærkning op paa Finantsloven, var værre end Intet. Naar det ærede Medlem mente, at det gjaldt ikke for os om at havde vor Stilling som Folkething lige overfor disse Punkter, tror jeg, han er i Misforstaelse med enhver Opfattelse. Jeg tror, at det var vor Mening i Fjor ved Siden af det reelle Indhold af disse Punkter at ville have dette, at man ikke fra Ministeriets og Landstingets Side kan diktere os, selv i disse Spørgsmaal, hvor store eller smaa de end ere, en Finantslov, som de ville have den, saa at vi skulde høre os for dem. Striden om disse Punkter fik netop sin Betydning fra det Dieblif, Chefen for Ministeriet sagde, at de vare uantagelige for ham og for enhver Regjering, altsaa bestemt fordrede, at disse Punkter skulde frafalde. Saaledes fik de deres Betydning, og dersom vi ikke over hele Landet havde tillagt dem denne Betydning, hvad havde da forhindret os fra at lave f. Ex. en slet Præstefønmingslov, som sikrede „Kongen hans Ret til at raabe over Stiftsmidlerne“, og en Lov om Skovkassereren i Esrom; hvad havde da forhindret os i i Fjor at faste disse Spørgsmaal ind paa en særlig Lov; saa vare de jo borte fra Finantsloven. Det ser jeg ikke det Fjærneste i Veien for. Jeg kan forsikre det ærede Medlem om, at saa vilde Landstinget og Regjeringen have været meget vel tilfredse, hvorledes det saa end gik med de særlige Love. Det ærede Medlems Oplysninger genere altsaa

ikke mig personlig; men det generer mig paa den ærede Ordførers Begne, at han nu kan fremsætte det Modsatte af, hvad han sagde i Fjor, idet han nu fremsfører, at disse Ting Intet skulde betyde for Folkethingets konstitutionelle og grundlovmæssige Magtstilling, at det den Gang ikke gjaldt os om Formen, kun om Indholdet; jeg skal ikke komme videre ind derpaa; det er saa klart og tydelig for Alle, at det ærede Medlem er gaaet fuldstændig bort fra Sagens egentlige Kjærne, nemlig den, at Folkethinget i Fjor ikke kunde gaa ind paa at lade sig diktere en Finantslov af Regjering og Landsting paa ethvert Punkt, saaledes som de vilde have det. Vi kunde være villige til at række os langt til Forlig, vi kunde tage Loven om Bestindien, et maasse temmelig daarligt Forslag om Theatrets Ordning i Siebet for dets fuldstændige Lukning, og til at tage det Konstitutionelle bort fra Spørgsmaalet om Skolelærerne, men vi kunde ikke uden at krænke den almindelige Valgret, vor Stattebevillingsret, dette Things forfatningsmæssige Stilling, gaa videre. Nu mener den ærede Ordfører, at vi selvfølgelig godt kunde have gaaet meget videre. Naar vi kunde have gjort det, saa var der jo Leilighed nok dertil; der var ikke det Fjærneste i Veien derfor. Jeg generer mig altsaa ikke for mit eget Vedkommende over denne Forklaring, men jeg generer mig for den ærede Ordførers Vedkommende, og jeg veed ikke, om egentlig Noget fra hvilken som helst Side i Salen har i sine Samtaler med Belgerne, som det ærede Medlem henviste til, forklaret disse Forhold paa nogen anden Maade. Hvis den ærede Ordførers Forklaring nu var rigtig, skal jeg ikke negte, at hans Stilling i Fjor var fuldstændig meningsløs. Vi sagde den Gang, at vi kunde ogsaa have gaaet ind paa en anden Ordning af disse Punkter, naar vi havde den fornødne Betryggelse i Regjeringens Sammenfatning; men da Ministeriet ikke vilde have det Mindste dermed at gjøre, fastholdt vi vort Standpunkt og vægrede os ved at forlade det, fordi det Modsatte kun vilde have været at berede sig selv en Ydmygelse. Lad dem benegte dette Faktum, som tør. Jeg skal ikke have Noget imod, at det benegtes, thi ogsaa det vilde være et Vidnesbyrd om, hvorledes Diskussionen her føres. Dernæst kommer vi til Underhandlingerne, og der maa jeg gjentagende erindre om, at Thematet for den Diskussion, som er bleven reist, ikke af mig, men af den ærede Ordfører, er den Sætning: „Dertil kommer endnu en væsentlig Del af Udvalgets Forhandlinger, hvor en Fremgangsmaade, som ikke hidtil har været Praxis, er bleven forberedt af Udvalget.“ Jeg kan indskrænke mig til ganske roligt at henvisse til, hvad jeg før sagde, og saa overlade til Enhver herinde eller udenfor at bedømme, om jeg ikke har ført Bevis for, at det er en usædvanlig Praxis, som er bleven fulgt i Finantsudvalget i Mar? Det turde være fuldstæn-